

Örnek 6 Dakika Yazıları

Tek

"Tek geldik...tek gideceğiz" dedi Leyla

Karşısında oturan adam sessiz ona baktı.

"Gelir biliyorsun. Hep geliyorlar" dedi masadaki diğer kadın.

Hepsi pencereye vuran yağmurun arasından seçebildikleri iskeleye baktı.

"Bazen gelmiyorlar işte" dedi Leyla, başını eğdi, bardağın içine baktı. Başını kaldırıp adama dikti gözlerini

"Senin gitmen gerekirdi bugün onunla" dedi

Adam konuşmadı, gözlerini Leyla'dan ayırmadı.

"Haydi boşver bunları Leyla, hem daha erken" dedi diğer kadın. Sonra arkasına döndü, barın arkasındaki Cemal'e işaret etti "3 bira daha Cemal!" diye seslendi.

Dışarıdaki yağmura inat, şömine gürül gürül yanıyor, sıcak odanın içini dolduruyordu.

"Eldiven almayı unutmuş" dedi Leyla. "Bu sabah masada buldum onları"

Çantasına uzandı, eldivenleri çıkarttı, masaya koydu. Büyük iri ellerin eldivenleriydi. Okşadı onları, sahibini arar gibi.....

6 dakika bitti!!! Zil çaldı.....

Burası

Burası benim "Yarım Kalmış Kitaplar Kütüphanem". Her gün gelir yazarlar, otururlar masamda. Anlatırlar bana...rüyalarında gördükleri, gece gündüz peşlerini bırakmayan o karakterleri. Çaylarımızı alırız önümüze. Dışarıda hava fırtına kıyamet, rüzgar camlara vurur, içeri girmek, masamızda oturmak, anlatılan hikayelerde ısınmak ister. Sımsıkı kaparız pencereyi. Yazar başlar anlatmaya. Kahramanlar dolar odanın içine, severler, kavga ederler. Bazıları pencereden yağmuru izler, bazısı valiz toplar, biri yemek yapar...aileleri, evleri, misyonları vardır anlatırlar bize. Saatler geçer bu kurgu dünyasında ve sonra uğurlarım yazarı...hikayesini bitirmek üzere çıkar odamdan. Giderim o zaman Kütüphaneme, açarım ortalarda bir yer. Temizlerim ve oraya koyarım bir tane daha yarım kalmış kitap. Dua ederim yine bu sefer bu sefer bitsin diye... ama çoğu zaman bitmez kütüphanemdeki kitaplar...kalır orada karakterler, hayatlar yarım yaşananlar...asılı kalırlar tozlu raflarda beklerler bir gün geri gelir sahip çıkar yazarları diye...bense her gün yarım kalmış hissederim kendimi anlayamam bir türlü nedenini...

6 dakika bitti! Zil çaldı...

Bir

Bir şeyi istikrarla yaparsan o şey büyür, çoğalır ve birşey olması gerekiyorsa olur. Günde 6 dakika yazı yazacağım her gün yapacağım bunu dediğinde o zaman kaza geçirmediysen hasta olmadıysan, oturup o 6 dakikayı ayırmamak olmaz. Altı dakika nedir ki bir koca günün içinde? Neden ayıramayasın ki o 6 dakikayı? Nedir seni o kadar meşgul eden? İşte bir

kaç saniye içinde aklımdan bunlar geçti fark ettiğimde. Neyi mi fark ettim? Saat 7:15 ve ben bugün 6 dakika yazımı yazmamışım. Çıkmam lazım. Kadıköy'de Hüseyin'le buluşmam, karşıya geçmem, arkadaşımın doğum günü yemeğine gitmem lazım...yani 6 dakika ayırmak 'zor' sanki. Ama durdum. Nefes aldım ve herşey 6 dakika bekler dedim. Bekliyor. Yazmaya başladım....şimdiden 3 dakikası geçti ve daha neler yazar insan bu kalan 3 dakikada. Bugün çok yaptık 6 dakikalık yazılar. Her seferinde beni hayretler içinde bırakıyor yazılanlar...Sanki sınırlandığımızda, serbest bırakıldığımızda bize 60 dakika verdiğinde çıkartamayacaklarımızı 6 dakikada çıkartıveriyoruz. Bir öğrencime 15 dakika ile özet yazmasını söyledim. Günlerdir yazamadığı özeti 15 dakikada yazdı...ve nefisti! Demek ki zamana karşı çalışmak bizi özete götürüyor. Hızlanıyoruz, neler yazacağımızı düşünmeden sadece o 6 dakikayı doldurmak, kelimelerin peşinden koşmak hedefimiz. Güzel yazmak mümkün değil ki 6 dakikada düşüncesi bizi serbest bırakıyor...birazdan bitecekler eyvah bitiyorlara taşıyor bizi ve 6 dakikaya bir 6 daha eklese diyorum. Arada da öyle güzel laflar yazıyoruz ki onları seviyoruz....ve bilin bakalım ne oldu? Zil çaldı! 6 dakika bitti...

Yapılacaklar

Yapılacaklar önünde sayfalara serilmiş, çayı çoktan kupada soğumuş, sigarası filtreyi yakarak sönmüş, Aysel sandalyesinde geriye yaslandı. "Yeter" dedi. Neye yeter dediğini bilmeden. İşe yeter demiş olamazdı...olamıyordu. İş yapmak gerekiyordu, para gerekiyordu. Yine de tekrarladı "Yeter" sanki sihirli bir sözcükmüş, söylerse yeter olacakmış gibi. Yetmedi. Hayatında hiç birşey yetmemişti. Sandalyesini geri itip ufak odasında pencereye yürüdü. Kar belli belirsiz yağıyor arabaların ancak camlarına yapışmayı başarıyor, o bile yetmiyordu. Neden yetmedi hiç bir zaman? Ne zaman yetti, ne sevgi, ne elindekiler. Ne işleri doyurmaya yetti onu, ne hobileri. "Bu yetmiyor duygusundan kurtulduğunda...işte o zaman kilo vereceksin" demişti Elvan, Venüs pastanesinde birlikte profitrol yerken. Profitroller yetmedi, diyetler yetmedi...kocalar yetmedi, hayatın hep bir boşluğuna hapsolmuş gibi yaşamıştı günlerini. Tırmanmaya çalışarak yaşamıştı, nereye tırmanmaya çalıştığını bilmeden, tırmanmaktan keyif almadan. zzzziıırrr...zaman yetmedi... 6 dakika bitti.

Ellerim

Ellerim çok küçük tutamıyorum zihnimden taşan kelimeleri. Kavrayamıyorum birçok yaşanmışlığı. Hepsi kum gibi akıp gidiyor sımsıkı birbirine yapışmış, tutmaya çalışan parmaklarımın üstünden, avcumun kenarından...taşıp dökülüyorlar sonra benden uzaklaşıp kayboluyorlar. Deliler gibi çantamı karıştırıp bir kalem alıyorum, mutlaka kurşun olmalı. Ancak kurşun kaleme gider zihnimde taşmayı bekleyen düşüncelerimin uçurumunda bekleyen fikirler, yaşanmışlıklar ve izleri. Kurşun kalem bir de tahta olmalı, boyasız, sade. En dibinde çantanın, elime geliyor ahşap doku, düşünceler heyecanlı, dökülmeyi bekliyor. Point Hotel yazıyor kalemin kenarında. Onlar hep ahşap kurşun kalem veriyor. Kalemin siyah koyu, yumuşak ucu değişiyor kağıda, aşağıya çekiyorum kalemi, kıvrıyor tekrar yukarı götürüyorum ve düşüncelerim zihnimin zirvesinden aşağıya bırakıyorlar kendilerini. O küçük ellerim kavriyor ahşabın sıcaklığını, tutuyor artık zihnimdekileri ve akıtıyor, akıtıyor, akıtıyor kağıtlara...yaşanmışlıklarım beni bıraktıkça nefes alıyorum, duruluyor, sakinleşiyor, dinginleşiyorum. zırrrrr 6 dakika bitti...